

V I Lenin

Kamrater arbetare! Framåt till den sista och avgörande striden!

augusti 1918

Sovjetrepubliken är omringad av fiender. Men den kommer att besegra både de yttre och inre fienderna. Redan syns det uppsving bland arbetarmassorna, som säkerställer segern. Det syns redan, att revolutionsbrandens gnistor och explosioner förekommer allt oftare i Västeuropa och detta ger oss tillförsikt om att den internationella arbetarrevolutionens seger inte är avlägsen.

Ryska socialistiska sovjetrepublikens yttre fiende är för närvarande den brittisk-franska och japansk-amerikanska imperialismen. Denne fiende angriper Ryssland, han skövlar vår jord, han har erövrat Archangelsk och från Vladivostok trängt fram (om man skall tro de franska tidningarna) till Nikolsk-Ussurijskij. Denne fiende har mutat generalerna och officerarna i den tjeckoslovakiska kåren. Denne fiende angriper det fredliga Ryssland lika brutalt och plundrande som tyskarna i februari, bara med den skillnaden, att briter och japanerna inte endast strävar efter att erövra och plundra den ryska jorden utan också att stöta sovjetmakten för att "återupprätta fronten", dvs för att åter dra in Ryssland i det imperialistiska kriget (enklare sagt: rövarkriget) mellan Storbritannien och Tyskland.

De brittisk-japanska kapitalisterna vill återupprätta godsägarnas och kapitalisternas välde i Ryssland för att gemensamt dela det under kriget rövade bytet, för att göra de ryska arbetarna och bönderna till det brittisk-franska kapitalets slavar, för att skinna dem på räntan för mångmiljardlånen, för att släcka den socialistiska revolutionens eld, som har blossat upp hos oss och alltmer hotar att sprida sig till hela världen.

Den brittisk-japanska imperialismens odjur kommer att sakna kraft att besätta och kuva Ryssland. Till och med vårt grannland Tyskland saknar dessa krafter, vilket bevisades av dess "experiment" med Ukraina. Britterna och japanerna räknade med att överrumpla oss. De misslyckades med det. Arbetarna i Petrograd, efter dem arbetarna i Moskva och efter moskvaarbetarna också arbetarna i hela det centrala industriområdet har rest sig alltmer samfällt, alltmer energiskt, i allt större massor, alltmer förbehållslöst. Detta är garantin för vår seger.

De brittisk-japanska kapitalistiska rovdjuret, som anfällt det fredliga Ryssland, räknar alltjämt med sitt förbund med sovjetmaktens inre fiende. Vi känner väl till vem denne inre fiende är. Det är kapitalisterna, godsägarna, kulakerna och deras avkomma, vilka hatar arbetarnas och de arbetande böndernas makt, makten för de bönder som inte suger sina bygrannars blod.

Kulakresningarnas våg sköljer över Ryssland. Kulaken hatar ursinnigt sovjetmakten och är beredd att strypa och skära ihjäl hundratusentals arbetare. Om kulakerna lyckades segra, vet vi mycket väl att de skoningslöst skulle slå ihjäl hundratusentals arbetare, att de skulle ingå förbund med godsägarna och kapitalisterna, att de skulle återinföra tvångsarbetet för arbetarna, att de skulle avskaffa 8-timmarsdagen, att de skulle föra tillbaka fabriken och verkstäderna under kapitalisternas ok.

Detta skedde under alla tidigare europeiska revolutioner, då det lyckades kulakerna att, till följd av arbetarnas svaghet, vända tillbaka från republik till monarki, från de arbetandes makt tillbaka till utsugarnas, rikemännens och parasiternas allmakt. Så har inför våra ögon skett i Lettland, Finland, Ukraina och Georgien. Överallt har de glupska, övermätta och brutala

kulakerna förenat sig med godsägarna och kapitalisterna mot arbetarna och de fattiga överhuvudtaget. Överallt har kulakerna förgripit sig på arbetarklassen med oerhörd blodtörst. Överallt har de ingått förbund med *de utländska kapitalisterna* mot det egna landets arbetare. Så uppträdde och uppträder kadeterna, högersocialistrevolutionärerna och mensjevikerna; det räcker med att erinra om deras bedrifter i "tjeckoslovakien". Så uppträder, på pund av sin ytterliga dumhet och karaktärslöshet, även vänstersocialistrevolutionärerna, som genom sitt myteri i Moskva bistått vitgardisterna i Jaroslavl, tjeckoslovakerna och de vita i Kazan; inte utan orsak har dessa vänstersocialistrevolutionärer fått beröm av Kerenskij och hans vänner, de franska imperialisterna.

Det är omöjligt att hysa några som helst tvivel. Kulakerna är sovjetmaktens ursinniga fiender. Antingen kommer kulakerna att avliva oändligt många arbetare eller också kommer arbetarna att skoningslöst krossa den plundrande kulakminoritetens resningar mot de arbetandes makt. Här kan det inte finnas någon medelväg. Någon fred kan inte råda: kulaken kan med lätthet förlikas med godsägaren, tsaren och prästen, även om de har blivit osams med varandra, men *aldrig* med arbetarklassen.

Därför betecknar vi striden mot kulakerna som den *sista*, avgörande striden. Detta innebär inte, att det inte kan förekomma upprepade kulakresningar eller att det inte kan förekomma upprepade fälttåg från den utländska kapitalismens sida mot sovjetmakten. Ordet den "sista" striden betyder, att den sista och talrikaste av *utsugarklasserna* rest sig mot oss i vårt land.

Kulakerna är de mest brutala, grova och vilda utsugarna, som upprepade gånger i andra länders historia har återupprättat godsägarnas, tsarernas, prästernas och kapitalisternas makt. Det finns flera kulaker än godsägare och kapitalister. Men ändå utgör kulakerna en minoritet av folket.

Låt oss anta att vi i Ryssland har omkring 15 miljoner bondefamiljer, om vi räknar med det tidigare Ryssland, innan rovdjuren berövade det Ukraina och andra landsdelar. Av dessa 15 miljoner är säkerligen ungefär 10 miljoner fattiga, som lever av att sälja sin arbetskraft eller är i slaveri hos rikemännen eller som inte har överflöd och som särskilt ruinerats av krigets bördor. Omkring 3 miljoner måste anses vara medelbönder och knappast fler än 2 miljoner är kulaker, rikemän, spannmålsspekulanter. Dessa blodsugare har berikat sig på folkets nöd under krigstiden, de har samlat pengar i tusental och hundratusental genom att höja priserna på spannmål och andra livsmedel. Dessa spindlar har haft goda tider på bekostnad av de genom kriget ruinerade bönderna, på de svältande arbetarnas bekostnad. Dessa blodiglar har sugit de arbetandes blod och blivit allt rikare, ju mer arbetarna i städerna och fabrikena hungrat. Dessa vampyrer har lagt och lägger vantarna på godsägarjorden, de fortsätter att förslava fattigbönderna.

Skoningslöst krig mot dessa kulaker! Död åt dem! Hat och avsky mot de partier som försvarar dem: högersocialistrevolutionärerna, mensjevikerna och de nuvarande vänstersocialistrevolutionärerna! Arbetarna måste med järnhand krossa resningarna av kulakerna, vilka ingått förbund med utländska kapitalister mot de arbetande i det egna landet.

Kulakerna utnyttjar okunnigheten, splittringen och avstängdheten bland de fattiga på landsbygden. De hetsar dem mot arbetarna, de mutar dem ibland genom att låta dem "tjäna" ett par hundra rubel på spannmålsspekulation (samtidigt som de plundrar de fattiga på många tusen rubel). Kulakerna söker dra över medelbönderna på sin sida, och ibland lyckas de med detta.

Men arbetarklassen är absolut inte tvungen att skiljas från medelbönderna. Arbetarklassen kan inte leva i fred med kulakerna men med medelbönderna kan den söka och söker också

samförstånd. Arbetarregeringen, dvs bolsjevikregeringen, har bevisat detta i handling och inte endast i ord.

Vi har bevisat det genom att anta och strikt genomföra lagen om ”jordens socialisering”; denna lag innehåller många eftergifter för medelböndernas intressen och åsikter.

Vi har bevisat det genom att (häromdagen) *tredubbla* spannmålspriserna, eftersom vi helt erkänner, att medelböndernas inkomster ofta inte motsvarar de nuvarande priserna på industriprodukter och *måste* höjas.

Varje medveten arbetare kommer att klargöra detta för medelbönderna och tålmodigt, enträget och upprepade gånger bevisa för dem, att socialismen är oändligt mycket förmånligare för medelbönderna än tsarernas, godsägarnas och kapitalisternas makt.

Arbetarmakten har aldrig gjort och kommer inte att göra medelbonden orätt. Däremot har tsarernas, godsägarnas, kapitalisternas och kulakernas makt alltid inte bara gjort medelbonden orätt utan också direkt kvävt, utplundrat och ruinerat honom i alla länder, överallt utan undantag, däribland också i Ryssland.

Det intimaste förbund och fullständig förening med de fattiga på landsbygden; eftergifter för och samförstånd med medelbonden; skoningslöst undertryckande av kulakerna, dessa blod-sugare, vampyrer, folkutplundrare, spekulanter, som berikar sig på hungern; – så ser den medvetne arbetarens program ut. Detta är arbetarklassens politik.

Skrivet under första hälften av augusti (efter den 6) 1918

Ffg publicerat i tidningen *Rabotjaja Moskva* nr 14, den 17 januari 1925

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 37, s 38-42